

ПОВІРИМ, ЩО ВКЛАДЕМОСЬ

Вже майже все життя позаду залишилось,
Що відбулось, перераховувати довго,
А наче і не жив, так швидко пролетіло,
Усе злилось в одне, не виділиш нічого.

Буває часом, що одною лише миттю
Студентські роки промелькнуть і половою
Як тінь, шкільне закриють аж десятиліття
Й самі у ньому кануть чистою росю.

Все швидше він летить, аж подих забиває,
І хочеться від бігу трохи відпочити,
Та розумієш, часу зайвого немає,
Бо заплановано багато ще зробити.

А пам'ять понесе із тряскою по ямах,
Яких доволі зустрічати довелося,
Не зосередися на їх нечітких плямах,
Не віриться бува, що все те відбулося.

Недавно зовсім зустрічалися із класом,
Від випускного сорок літ □ не збитися б із ліку,
І знов дивуєшся швидкому бігу часу □
Вже дві весни тепер лишилось до піввіку.

А й далі тішать нас в непевності надії,

Що встигнемо багато ще і наживемось,
В людині піднімають дух рожеві мрії.
Повіriamo ж, що у відведене вкладемось!

Дата написання вірша: 2021-01-09